

Porvoonklubitalo

jäsenlehti nro 75

lokakuu 2014

Mielenterveyskuntoutujat ja palkattu henkilökunta muodostavat yhdessä tasa-arvoisen ja kuntouttavan yhteisön, Klubitalon. Toiminta perustuu vapaaehtoisuuteen, ja sen tavoitteena on kuntoutujan omanarvontunnon ja elämänhallinnan lisääntyminen.

Klubitalon toiminta rakentuu työpainotteisen päivän ympärille. Päivän aikana voi oppia uusia taitoja, osallistua yhteisön rakentamiseen ja vahvistaa sosiaalisia suhteita. Kaikki Klubitalon ylläpitämiseen tarvittava työ pyritään tekemään omin voimin. Klubitalon tavoitteena on myös edistää jäsentensä työnsaanti- opiskelumahdollisuuksia. Jäsenellä on mahdollisuus osallistua sekä kotimaisen että kansainvälisen klubitaloverkoston toimintaan.

Jäseneksi voivat hakeutua vähintään 18-vuotiaat henkilöt, joilla on, tai on ollut joskus mielenterveysongelmia. Jäsenyys on vapaaehtoinen, aikarajoitteeton ja maksuton.

Porvoon Klubitalon jäsenlehti nro 75

Sisällys:

4-5	Pääkirjoitus
6	Heippa kaikille
7-16	Kasvukipu ja novelli
17	Markon Taidetta
18-19	Tulevat tapahtumat

Seuraava Porvoon Klubitalon lehti ilmestyy joulukuussa 2014

Tämän lehden tekoon ovat osallistuneet: Tony, Soile, Ulla, Martin, Marko, Tuomas, Matti Lu

Päätoimittaja: Soile Läätö
Toimitussihteeri: Tuomas Syrjänen

Tämän lehden artikkelit ovat jäsenten ja henkilökunnan kirjoittamia, eivätkä välttämättä edusta Klubitalon virallista näkemystä.

JUNA TUO, JUNA VIE - ajatuksia menneestä ja tulevasta -

-Kiire- Jo sanana kiire herättää paljon tunteita ja ajatuksia, harvemmin myönteisiä. Kiire näkyy arjessa, kiire näkyy elämässä. Mutta mihin meillä on niin valtava kiire, ettemme ehdi pysähtyä tähän hetkeen, edes omaan hetkeen? Hetkeen, joka on merkityksellinen jokaisen yksilön sen hetkisenä olona, tunteina, tarpeina, odotuksina ja toiveina. Kuinka moni on ehtinyt viime aikoina pysähtyä omiin ajatuksiin tai itse olemiseen ja tekemiseen? Puhutaan, että jokainen on oman elämänsä seppä. Mutta kuinka sitä tässä kiireessä ehtii ohjata oman elämänsä suuntaa, kun niin monet muut eri tahot jo ohjaavat sitä omilla määrittelyillään?

Tätä filosofista pohdiskelua voisin jatkaa pitkäänkin, sillä jälleen törmään tähän ikävään termiin tätä kirjoitellessani. Kesä on jäänyt taakse, syksy kiittää pian ohi ja talvi joulun odotuksineen lähestyy hurjaa vauhtia. Olisi kiire tehdä vielä syystöitä, laittaa paikkoja talvikuntoon ja alkaa valmistelemaan joulua suursiivouksineen ja pakollisine traditioineen.

Ei, päätän tarttua tähän hetkeen, vedän syvään henkeä ja priorisoin. Priorisointikin tuntuu jo kulu-neelta termiltä, mutta sitä tämä nykyelämä myös on. Jatkuvaa priorisointia, asioiden tärkeys- ja kiireellisyysjärjestykseen asettamista. Eikö kiireestä pääse irti? Uskon, että kiire on asia, jota ihmiset myös itse aiheuttavat niin itselleen kuin muillekin. Olemme jatkuvasti erilaisten vaikutteiden äärellä, meille syötetään ja tarjotaan erilaisia pakkoja, pakkotekemisiä, odotuksia ja vaatimuksia. Emmekö saa olla yksilöitä ja vapaita tekemään sitä, mikä meistä tuntuu hyvälle? Emmekö saa siirtää asioita, hengähtää, ajatella ja pysähtyä nauttimaan juuri tästä hetkestä? Varmasti saamme. Suurin haaste tässä lienee se, että uskaltaa sallia itselle hetken jos toisenkin, kun siltä tuntuu. Asiat eivät karkaa. Ne asiat, mitkä on tehtävä, ne ehditään kyllä. Asiat hoituvat.

Tätä kirjoitellessani pohdin myös, mihin viimeinen vuosi on kulunut, missä olen ja minne menen. Erityisesti pohdin omaa työtäni Porvoon Klubitalolla yhdessä jäsenten ja ohjaajien kanssa sekä mitä kaikkea salkkuuni on tarttunut viimeisen vuoden aikana. Huomaan, että olen saanut paljon uusia työkaluja, uusia ihmisiä, uusia työkavereita sekä erilaisia elämäntarinoita ja viisauksia elämänsä asiantuntijoilta. Taaksepäin katsoessani aika on kulunut kiitän. Ehkä liiankin nopeasti, jotta olisin ehtinyt pysähtyä kunnolla. Mihin minulla on ollut kiire? Sitä jään pohtimaan.

Syy, miksi kirjoitan kiireestä liittyy myös Itä-Uudenmaan sosiaalipsykiatrinen yhdistys ry:ssä (Ituspy) joulukuussa tapahtuviin henkilöstömuutoksiin, jotka näkyvät yhtäaikaisina muutosvaiheina eri toimipisteissä. Ituspy:n toiminnanjohtaja, Marianna Sorvali, jää eläkkeelle alkuvuodesta 2015, Päi-

vi Nousiainen siirtyy Ituspy:n toiminnanjohtajaksi, minä siirryn palvelupäällikön tehtäviin ja Ulla Sjöblom aloittaa Porvoon Klubitalon uutena johtajana 1.12.14 alkaen. Vaikka nämä muutokset näkyvät jo arjessa, niin samalla meitä ympäröivät yhteiset tapahtumat, käytännöt ja muistot. Ituspy:n juna ei silti pysähdy vaan se jatkaa kulkuaan jokaisessa toimipisteessä omalla tahdillaan kohti tulevaa.

Huomaan ajattelevani mennyttä, tätä hetkeä ja tulevaa. Kaikista muutoksista huolimatta ajatukseni ovat levolliset, vaikkakin haikeat. Tylsä fraasi toistuu; elämä jatkuu. Niin, elämä jatkuu ja Ituspy:n eri toimipisteet jatkavat kulkuaan, junapysäkeiltä napataan kulkijat matkaan. Ketään ei jätetä. Minäkään en jätä. Jokaisella löytyy paikka ajatuksissani ja muistoissani. Enkä lähde kauas, vaan otan askeleen toiseen suuntaan, hyppään toiseen vaunuun meidän yhteisessä junassa. Tartun tähän hetkeen, enkä murehdi huomista. Sen aika ei ole vielä. Olen tässä tilassa ja hetkessä. Eikä minulla ole kiire.

Heippakaikille!

Nimeni on Ulla Sjöblom ja tulen työskentelemään Klubitalolla johtajana joulukuun 2014 alusta. Kerron pahieman itsestäni, että tiedätte millainen "tyyppi" joukkoonne saapuu 😊

Olen kotoisin Itä-Suomesta pieneltä paikkakunnalta nimeltä Rantasalmi. Porvooseen muutin lukion jälkeen opiskelemaan sairaanhoitajaksi. Valmistuin psykiatriaansuuntautuneeksi sairaanhoitajaksi vuonna 2003. Olen työskennellyt akuutti- ja kuntoutuspsykiatrian osastoilla ja nyt viimeisimmät 5 vuotta ohjaajana Itä-Uudenmaan sosiaalipsykiatrisessa yhdistyksessä Taipaletalossa ja Tellervokodissa. Työn ohella olen opiskellut ylempään ammattikorkeakoulu tutkinnon (sosiaali- ja terveysalan kehittäminen ja johtaminen), josta valmistuin vuosi sitten. Jakun opiskelukärpänen pääsi puraisemaan oikein kunnolla, jatkoin yhteisöpedagogin opintoja heti edellisten opintojen päätyttyä.

Perheeseen kuuluu aviomies, pienet koululaiset, tyttö ja poika, sekä kaksi kissaa Morris ja Melwin. Harrastuksenani on kaikenlainen käsillä tekeminen; neulon, virkkaan, tuunaan, askartelen ja leivon ainakin vain mahdollista. Kesäisin ja syksyisin liikun lähes kaiken vapaa-aikani metsässä marjastaen ja sienestäen. Sana touhukas kuvaa varmaan minua parhaiten.

Odotan innolla yhteistä aikaa teidän kanssanne! Paljon on varmasti uuttavaa ja haltuun otettavaa, mutta onneksi minulla on vastassa monta perehdyttäjää 😊 Tulen piipahtamaan Klubitalolla jo ennen joulukuuta, ainakin 18.11 kokoukseen.

Nähdään pian!

Kasvukipuja

Makaan hämärässä huoneessa ja luen Goethea. En näe puolipimeässä kirjan pientä pranttia kunnolla. Äitini käy välillä avaamassa verhot. Silloin ärisen hänelle. Minulla on valoallergia. Nytkin ulkona on kuulas talvipäivä. Huoneeni on pimennettävä, muuten iskee migreeni. Vanhempani patistavat minua aina hiihtoladulle kun minä luen kulttuurilehtiä. Eivät he osaa kannustaa oikein. Pitäisikö minun antaa heille kasvatusneuvoja koskien omaa itseäni?

Ysiluokkalaiset tytöt on ihan höhliä. Meikkaavat vain ja kuolaavat urheilijoiden perään. Rohkeimmat heistä tupakoivat. Minä haluan tyttöystävän joka on vähintään kaksikymmentäseitsemän vuotta. Henkisessä mitassani en voi tyytyä vähempään. Jos hän olisi kirjallisuustieteen maisteri, niin voisin lukea hänelle Apollinairea.

Koulussa opettajat puhuvat aina siitä että pitää kasvaa tietynlaiseksi ihmiseksi ja omata tietyt kyvyt ja ominaisuudet, koska näillä kyvyillä ja ominaisuuksilla on kysyntää tulevaisuuden maailmassa ja yhteiskunnassa. Niillä ominaisuuksilla ja niillä kyvyillä jotka minä omaan, niin niillä ei nähtävästi tee mitään. Joulun todistuksessani oli keskiarvo lukuaineissa 9,6. Yritän kuitenkin laskea sen kevääksi kutosen korville. Pitäkööt puljunsu.

Kello on puoli neljä ja minä otan rippipukuni kaapista ja otan vielä isäni palttoon eteisen naulakosta. Kävelen auringonpaisteessa kohti Lappeenrannan keskustan Alkoa. Myymälässä valitsen liki kolmekymmentä euroa maksavan Rioja-punaviinipullon. Liikkeen kassaneiti pelastaa omat kasvonsa kun ei kysy mitään henkilöllisyyspapereista. Päivänpaiste on vaihtunut armolliseen hämäärään kun kävelen kotia kohti.

Kotonani juon jalallisesta lasista viiniäni ja yritän keskittyä Goetheeni. Kuitenkin juodessa oloni muuttuu ikävällä tavalla sekavaksi ja haluaisin heittää Goethen seinään. Maku on karvas ja olosta tulee paha. Luovutan yhden lasillisen jälkeen. Vien loput viinit äidille ja sanon että hän voi pelastaa mitä pelastettavissa on ja käyttää lopun viinin ruoanlaittoon. Jos hän tekisi meille vaikka kukkoa punaviinissä. Äitini pudottaa kädessään olevan lautasen lattialle ja huutaa ”et sie oo sortunu viinanpaskaan. Oota ku iskä saa kuulla tästä.” Oi tätä draamaa. En nyt jaksa tätä. Menen omaan huoneeseeni mököttämään.

Äitini on nähtävästi kyllästynyt omaan melodraamaansa koska pyytää minut syömään spagettia ja jauhelihakastiketta. Isäni on tullut lenkiltä ja katselee minua hikisenä kulmiensa alta. Protestanttinen ilottomuus ja väkinäinen hiljaisuus leimaavat perheen yhteistä ateriaa tänä helmikuisena lauantaina.

Alkoholi on nyt haihtunut päästäni ja minulla on hyvä olo kun äitini rupeaa tiskaamaan. Kun hän on tiskannut, hän epäilemättä antautuu kaupallisten televisiokanavien viihdetarjonnalle. Isä on nyt suihkussa. Minä olen huoneessani ja unelmoin naisista.

Haluan olla enemmän kuin mitä vanhempani ovat. Tämä herättää isässäni aggressiota. Ajatteleeko hän että minä halveksin heitä? Joskus joudun hänen puoleltaan kohtaamaan keskinkertaisuuden pöyhkeyttä. Se tavallinen kalapulliaiselämä ja siihen liittyvät arvot pitäisi kelvata minulle siinä kuin hänelle. Sääty-yhteiskunnan mureneminen ja sosiaalinen liikkuvuus ovat tuoneet sivistyserot perheiden sisään. Tämä synnyttää alemmuudentunnetta ja toisaalta halua ehkäistä lahjakasta kasvamasta täyteen mittaansa.

Ensimmäinen polvi taistelee aineellista takapajuisuutta vastaan. Toinen henkistä. Sukupolvien välinen kuilu on valmis.

Osaisipa iloita ylemmydestään tässä matalamielisten maassa. Konfliktit ajavat kuitenkin tunne-elämäni solmuun. Pitäisi olla samanlainen urpo kuin kaikki muutkin niin asiat sujuisivat hyvin. Olenkohan mielisairas? Olen menettänyt kontaktini omaan sukupolveeni. Luokkatoverit eivät enää jaksa edes kiusata. Minulla ei ole pelikonsolia eikä sukupuolisuhteita. Erakoituneena pakenen kirjoihin enkä tietokoneiden virtuaalimaailmaan, niin kuin muut sosiaalisesti estyneet. Nuorisoryhmien alakulttuurit ovat kaupallisten firmojen räätälöimiä kulutuskeskeisiä muka kapinallisuuden ilmentymiä.

Luin George Eliotin Middlemarchista kuinka kaikki kieli on slangia, myös niin sanottu huoliteltu englantia. Huoliteltu englantia on slangia jota käyttävät turhantärkeilijät, esseistit ja historioitsijat! He ovat erityisryhmä ja alakulttuuri, jotka näin huolitellun puheenparren avulla suojaavat omaa yhteisöään. Oman yhteisön suojaaminen on slangin funktio.

Rippipuku tuntuu ahdistavalta. Riisun sen ja otan päälleni joululahjaksi saamani oloasun ja otan syliini lapsuudestani asti mukana kulkeneen kamu-nallen. Olisin halunnut oikean koiran mutta nalle on lohtuni silloin kun maailma ei ymmärrä minua. Menen olohuoneeseen missä vanhempani katsovat sketsihahmoja. Televisio-ohjelman nimi on Putous tai joku. Näistä on tullut ne sanonnat joita kuulen koulun pihalla. Vanhempani nauravat tikahtuakseen ja minulle tulee siitä iloinen ja kevyt olo. Maailmassa näyttää olevan muutakin kuin Albert Camus miettimässä sitä että itsemurha on ihmiselämän ainoa filosofinen ongelma.

Äitini tuo sipsipussin ja lauantaikarkit sekä puolentoista litran kokispullon. Saan nauttia niistä samalla kun katsomme James Bondia. Hätkähdän sitä kuinka mukavaa on katsella kulttuuriartefaktia jonka ymmärtämiseen ei tarvita ponnisteluja. Olen kuullut että monet professorit katsovat Kauniita ja Rohkeita joka päivä. Sipsit ovat hyviä. Bondissa vähäpukeiset ja kauniit naiset häiritsevät, kun iskä ja äiskäkin on siinä. Lopulta menen nukkumaan ja ajattelen että kaikki elämässäni on niin kuin pitääkin.

Sunnuntaiaamuna herään yhdeltä iltapäivällä ja menen unenpöpperöisenä kerrostaloasuntomme keittiöön syömään muroja. Äitini valmistaa lihapaistia ja kuori-perunoita. Hän vannottaa minua olemaan tuomatta enää alkoholia tähän taloon. Vanhempani ovat absolutisteja, ilman sen kummempaa uskonnollista vakaumusta. Lupaun totella ja olen lupauksessani vilpitön. Ajatus itsestäni lipittelemässä viiniä tuntuu tympäisevältä. Koulussa tyhimmät tyypit on ne jotka kerskuvat eniten viikonloppukännäilyllään. Menen huoneeseeni lepäämään ja katson kattoon. En voi välttyä kuuntelemasta kuinka vanhempani sipisevät ja sipisevat. Kun menen syömään sunnuntaiateriaa, niin he ovat korostuneen ystävällisiä ja sydämellisiä.

Maukas ruoka ja, odotustenvastaisesti, myös kaunis ja aurinkoinen sää, vaikuttaa myönteisesti mielialaani. Nyt minun pitää tosissani ponnistella että synkkyydellä ja epäsosiaalisuudella lunastan paikkani maailmassa. Mikä oikeus minulla on nauttia lihapatojen äärellä kun maailmassa nähdään nälkää. Toisaalta, pohditaanko tätä problematiikkaa ollenkaan tyhjin vatsoin? Onko moraalinen katsantokanta aina hyväosaisten etuoikeus? Näitä pohtiessani on hyvä ruoansulatukseni mennyt ja voin kuin voin olla tyytyväinen itseeni.

Uusi kappale: **Formulaviikonloppu.**

Perjantai

Vanhempieni sosiaalinen elämä on rajoittunutta, koska he eivät juo viinaa ja ovat muutenkin kunnollisia. Isäni käy kuitenkin kalastamassa yhden kaverin kanssa joka ei myöskään juo. Nyt me olemme menossa viikonlopun viettoon tämän Pertin mökille, Pertin perhe ja me.

On viikonloppu ennen juhannusta ja isäni pakkaa autoomme virvelin ja uistimet. Äitini pari kirjaa Belva Plainia ja minä kootut niteet Mirkka Rekolan ja Eila Kivikk`ahon runoutta. Lisäksi arvioin että meillä on ruokaa viikon tarpeiksi. Köröttelemme Nissanillamme kohti mökkiä joka sijaitsee Saimaan rannalla.

Perillä huomaan että Pertin mökin kulman pielessä on lautasantenni. Kun tulemme pihaan niin Pertti hoputtaa isääni, ennen kunnollisia terveentulotoivotuksia, television ääreen. Vapaat harjoitukset ovat juuri käynnissä. Tämä viikonloppu on formulaviikonloppu, meille ilmoitetaan.

Päivä on harmaa ja nyt rupeaa sataa tihuttamaan. En haluaisi mennä ulos kastumaan. Sisällä televisio on niin perkeleellisen kovalla että autojen ininä vie hermot. Mökki on sen mallinen että kaikki tapahtuu yhdessä tilassa. Pertillä ja hänen vaimollaan on kaksi poikaa jotka istuvat kuin naulattuina television edessä. Menen parvelle ja suljen käsilläni korvat niin hyvin kuin pystyn. Lopulta kömmin parvelta alas ja pyydän päänsärkytabletin ja lasin vettä. Äitini antaa ne minulle ja katselee minua vaivautuneena ja sanoo että minun pitäisi osallistua seuranpitoon kun täällä on muitakin nuoria. Katson jätkiä jotka tapittavat silmä kovana teeveeruutua ja sanon, etten voi oikein hyvin.

Istun kuistilla ja huomaan että nyt sataa kaatamalla. Minä toivon että aikuiset rupeaisivat ryyppäämään ja tappelemaan, niin että minä voisin soittaa hätäkeskukseen ja tälle kärsimykselle tulisi loppu. Henkisen väkivallan määrittelylle pitäisi luoda uudet kriteerit. Onko suomen kielessä rumempaa sanaa kuin formulaviikonloppu?

Lauantai

Herään puoli kymmeneltä. Pertin vaimo on keittänyt puuroa. Se tekee hyvää vatsalleni joka on yhtä riekaleina kuin hermoni. Tarjolla on myös leipää, juustoa, kananmunaa ja kinkkua. Pertti ja hänen poikansa päivittävät formulauutisensa tabletista. Pertin vaimo on kiireinen ja hiukan stressaantunut siitä, että hän joutuu muonittamaan koko seuruetta. Äitini tarjoaman avun hän kuitenkin torjuu päättäväisesti. Kesken hänen toimiensa Pertti rupeaa vaahtoamaan Räikkösen varikkokäynnistä edellisessä gp:ssä. Pikkuvaimo ei aluksi huomioi tarpeeksi tätä ja Pertti suuttuu ja huutaa että ”kuuntele kun sulle puhutaan”. Pertin vaimo Ritva on vaivautunut ja ottaa nöyrän ilmeen. Lopulta Pertti leppy. Onhan tänään se päivä kun ajetaan paalupaikasta.

Ulkona jatkuu sadesää. Kylmäkin on. Claes Andersson irvaili kauan sitten kaupunkilaisia modernistirunoilijoita jotka lepuuttivat hermojaan luonnossa. Hän kutsui heitä vattumäkeläisiksi, täksi

hurmaavaksi pejoratiiviksi. Nyt minä kyllä toivoisin poutaa jotta voisin kävellä metsässä. Aamiaisen jälkeen menen kuitenkin parvelle makaamaan ja yritän olla ajattelematta mitään. Lukeminen ei onnistu. Pertin lapset ovat neljätoista ja kaksitoista.

Isäni ja Pertti päättävät pukeutua sadeasuihin ja lähteä soutuveneellä virvelöimään. Tässä Saimaan mutkassa saa ihan hyvin haukea. Äitini ja Ritva menevät kävelyille sateesta huolimatta. Sauna pitää laittaa aikaiseen, koska aika-ajot tulevat illalla.

Vaikka isämme maanittelivat meitä kalaan, niin me pojat jäämme mökkiin. Onneksi nämä muut murkut ovat yhtä umpimielisiä kuin minä ja saan olla rauhassa kun he keskittyvät älypuheliimiinsa.

Pertti ja isä ovat saaneet kolme isokokoista haukea ja Pertti rupeaa vaatimaan, että päivän ruoka tehtäisiin niistä. Ritva sanoo että heillä on hirveästi ruokaa mukana jonka joutuisi heittämään pois jos sitä ei valmista ja syö. Tunnelma kiristyy taas. Olen hiljaa, mutta mielessäni Ritvan puolella. En todellakaan halua mitään haukea ruoaksi nyt tähän. Nyt on kiire lämmittää sauna. Miesten vuoro on ensin.

Saunassa olen korkeintaan vartin. Juon omenamehua ja olen alakuloinen kun muut käyvät uimassa jääkylmässä vedessä ja saunassa vuorotellen useita kertoja. Löydän naistenlehtiä pinon lattialta, keittiön pirttikaluston vierestä. Istun nojatuolissa ja selailen niitä. Naiskirjailijat tuntuvat olevan sitä mieltä, että laatu aika perheen kanssa on välttämätöntä, jotta sisäinen akku latautuu ja luova työ käy mahdolliseksi.

Viimein muut miehet tulevat saunasta, jonka jälkeen naiset menevät sinne. Välittömästi tunnelma kohoaa kun ruvetaan hehkuttelemaan aika-ajojen asetelmia, Pertin johdolla, hänen poikiensa kompatessa. Minä haluaisin mennä ulos, ja nopeasti, mutta silloin olisi riskinä, että näkisin äitini ja Ritvan ilkosen alastomina, kun he menisivät saunasta uimaan. Siitä järkytyksestä en selviäisi ikinä. Ihoani kihelmöi ja pulssini nousee puoliksi raivosta, puoliksi kiusaantuneisuudesta. Lähetyksen alkuun on kymmenen minuuttia ja minulla on olo kuin odottaisin hammaslääkärissä juurihoitoa.

Televisiosta tulee infernaalinen ääni ja lapsenmielisellä tavalla intoutunut selostajaidiootti sopottaa päälle käsittämättömyyksiä. Naiset tulevat saunasta ja Ritva rupeaa laittamaan meille ruokaa. Ritvan ruoanlaitto tosin keskeytyy alituisen kun Pertti haluaa pitää hänet jatkuvasti ajan tasalla siitä mitä tapahtuu aika-ajoissa. Jotenkin luulen että formulat eivät kiinnosta Ritvaa hirveästi ja minulla alkaa olla nälkä.

Kimi Räikkönen ja Valtteri Bottas eivät saa autoistaan tarvittavia tehoja ja se vähän harmittaa isäntäperheen miespuolisia jäseniä. "Mites ne ny sillai" sanoo Ritva opetetun empaattisesti. Minulle kaikki tämä on laiha lohtu. Voin niin huonosti etten kykene edes vahingoniloon. Bottas starttaa kahdeksannesta lähtöruudusta mutta Räikkösen Ferrari hyytyy täysin ja hän joutuu tyytymään yhdenteentoista ruutuun. Pertti rupeaa heti spekuloidaan siitä kuinka Räikkönen varsinaisessa kisassa sitten tulee loistamaan. Mikään ei ärsytä minua enemmän kuin hänen optimisminsa.

Sunnuntai

Aamiaispöydässä Pertti muistaa vannottaa meitä siitä että me emme lähde kotiin ennen kuin gp on ajettu. Isäni näyttää ensimmäisen kerran tänä viikonloppuna vähän vaivaantuneelta, mutta myöntyy lopulta. Hitto, että hänen pitää olla tuollainen nahjus.

Nyt on kuitenkin koko päivä ilman moottoriurheilua, koska nämä suuren maailman rasva-apidat saavat kerätä voimia koko päivän varsinaiseen kilpailuun, joka alkaa vasta seitsemältä illalla. Nyt minä voin keskittyä runouteen. Hermoni kestävät tämän. Runon maa tuntuu euforiselta, koska se kirkastuu vastapainoksi ja vaihtoehdoksi suomalaisen elämänmuodon latteimpia piirteitä vasten. Saisinko tämän viestin perille kahdelle ikätoverilleni?

Ovatko valikoituneempien kansankerrosten harvinaiset hovit parempia kuin yleisemmät? Poistaako kansanvalistus ylemmyydentunteen ilon ja ylpeyden. Onko tämä menetys oikeasti? Miksi pohdin näitä? Miksi jaksan yllättyä idiotiasta ja vulgaarisuudesta aina vain uudestaan? Me käymme koulua jotta saisimme vastuullisen viran ja paljon palkkaa. Kun iltaisin istumme television kaukosäädin kädessä, niin saatamme kiinnostua puolittain jostakin. Mutta toisella kanavalla tulee jotakin joka on älyllisesti ja henkisesti vähemmän vaativaa. Olemme ehdollistuneita valitsemaan sen. Valinnanvapaus tarkoittaa sitä, että aina on helpompi ja valmiiksi pureskellumpi vaihtoehto.

Moderni markkinatalouseetos on poistanut estetiikasta ja moraalista laadulliset erot. Korkeatasoisin ei ole paras. Paras on suosituin. Voice of Finlandien ja Tanssii tähtien kanssa katsojajääneystykset ovat lahjomattomia. Tieteen korkein verifikaatio pitäisi sekin nojata kansansuosioon. On vanhanaikaista elitismää olettaa, että joku on parempi vertaisarvioija kuin kuka tahansa toinen. Yliopiston demokratisointi on jäänyt pahasti puolitiehen. Jos selviää pääsykokeista, niin pääsee kuuntelemaan keskinkertaisia luentoja siinä kun huippuluennot ovat netissä kaikkien ulottuvilla. Voice of poethryssa runoilijakellokkaat voisivat esiintyä miljoonayleisön edessä ja Mikko Leppilampi selostaisi; Muistakaa äänestää. Te, hyvät katsojat, te päätätte kuka saa nimensä soppariin ja pääsee kustantamon bileisiin juomaan ilmaista punaviiniä.

Tasa-arvo poistaa yllykkeen pyrkiä kohti paremmuutta esteettisesti ja moraalisesti. Tällöin korostuu tämä rattinerojen infantiili paremmuus. Paremmuus ajaa nopeammin autoa. Kuuluvatko tällaiset arvostukset ensinkään sivistysvaltion pirtaan? Miksi korkeakulttuurinen määritelmä paremmuudesta on taantunut neuroosiksi nykypäivän maailmassa?

En mahdu mihinkään yhteiskunta- tai koulutuspoliittisiin laskelmiin. Voin luokassa päästä äänekkään pierun ja koulutoverini voivat nauraa minulle. Tämä ei liity mitenkään minuun. Olen täydellisen fiktiivinen ihminen. Voin elää ja kuolla oman mieleni mukaan. Äitini sanoo että tule sinäkin nyt sieltä syömään.

Aterialla syön makkaraa ja perunasalaattia. Syöminen ilahduttaa kun saa ja kykenee olemaan niiden ajatustensa parissa joiden kanssa viihtyy. Fiktiossa minua harmittaa aina jos joku keskeyttää ateriansa. Haluaisin hypätä elokuvan lavasteisiin tai kirjan maailmaan syömään annoksen loppuun. Ruoka saattaa usein olla hyvän näköistä, ja keskeytyksen syy vähäinen. Miksi eivät kirjailijat ja käsikirjoittajat kiinnitä huomiota tähän. Mieliharmi estää nauttimasta taideteoksen muista iloista. Plussaa pitää antaa sellaisille elokuville jossa matka kaksintaisteluun tai mestauslavalle ei estä nauttimasta ateriasta loppuun asti. Olen laiha ja sopusuhtainen vaikka hyvin paljon ajattelen vatsani kautta.

Isäntä on hillitty tällä aterialla. Keräilee voimia illan koitosta varten. Se hyvä puoli täällä on, että minun ei tarvitse tehdä mitään, vaan voin mennä ruokalevolle. Mikään ei ole onnellisempaa kuin väsyä henkisistä ponnistuksista ja nukahda.

Kun herään, niin mökissä on alkanut saatanallinen meno. Kisa on nyt menossa ja minä olen aina päiväunien jälkeen ärtyinen. Kun pyydän, niin Ritva lupaa keittää minulle kahvia. Äitini ja Ritva ottavat muutenkin minuun ymmärtävän asenteen ja kysyvät mitä he voisivat tehdä hyväkseni. En keksi mitään, kun en voi pyytää heitä heittämään televisiota järveen. Juon kahviani ja mökötän. Kisa jatkuu ja jatkuu.

Kilpailun puolivälissä Räikkösen rengas puhkeaa ja se johtaa kotikatsomossa voivotteluihin ja voimasanoihin. Nyt toivo on Valtteri Bottaksessa, joka ei vissiin ole niin valovoimainen tähti kuin Räikkönen moottoriurheilumaailmassa. Bottas ajaa kuitenkin hyvin ja on tekemässä ohitusta joka veisi hänet kolmanneksi. Viime hetkellä kuitenkin edellä ajava leikkaa hänen eteensä ja rikkoo etusiivekkeen. Toinen suomalainen joutuu keskeyttämään ja minä saan hysteerisen naurukohtauksen. Kaikki katsovat minuun vihaisen kummastuneena. Nyt haluaisin painua maan rakoon.

Loppukisan ajan tunnelma on vaisu ja vaivautunut ja minä pelkään miten vanhempani tulevat läksyttämään minua siitä, etten osaa käyttäytyä. En haluaisi tehdä vanhempieni elämää vaikeaksi mutta nauruni oli refleksi, jolle en mahtanut mitään. Kisa loppuu ja hyvästelemme toisemme vaisusti. Kutsu tänne ei välttämättä toistu.

Automatkan aikana isä ja äiti ovat aluksi hiljaa ja miettiviäisiä. Sitten isäni sanoo, että jos meillä olisi kesämökki, niin siellä ei katseltaisi televisiota.

Uusi luku: Retki Porvooseen

On heinäkuu ja vanhemmillani on loma. Äitini on viikon pessyt pyykkiä kerrostaloasunnossamme ja toisen lomaviikon alussa hän sanoo, että hän haluaa tehdä jotakin, että loma tuntuisi lomalta. Niinpä lähdemme Porvooseen tutustumaan kahvilakulttuuriin, josta Lappeenrannassa ei tiedetä mitään. Lähdemme autolla ja joudumme perille saavuttuamme ajelemaan melkoisesti ympäri kaupunkia löytääksemme ilmaisen parkkipaikan. Lopulta kävelemme keskellä ankeata bussiasemaa. Sen laidalla löytyy kuitenkin kahvila jonne päätämme mennä.

Näen arvokkaan eteisen vieraskirjoineen ja katselen epäuskoisena vanhempieni olemusta. Tiskillä isäni ottaa heti tilanteen haltuunsa ja sanoo että hän haluaa pullan ja muulla ei ole väliä, kunhan se on halvin, ja kahvin. Puheensorina pöydissä lakkaa ja ihmiset kääntyvät katselemaan meitä. Minulla on viikkoraha eikä muita menoja kuin kirjastokortti, ja sekin on ilmainen, joten ostan äidilleni ja itselleni limekakunpalan ja kahvin, hinnasta välittämättä. Isäni saa pullan jonka jälkeen hän ärisee, että missä se kahvi on. Nuori tarjoilijatyttö punastuu ja sanoo, että sen saa itse hakea tuolta nurkasta, santsikuppi kuuluu hintaan.

Isäni mesoaminen on tehnyt meistä itäsuomalaisen nähtävyyden. Seinillä olevat arvokkaanoloiset patsaat arvioivat meitä ja ikkunalaudalla olevat kipsiset hevosenpääit hirtuvat. Katson eteeni ja mietin, että sitten kun tulen kuuluisaksi, minun on luotava itselleni fiktiivinen lapsuus. Tällaiset tilanteet sopivat huonosti sankaritarinoihin. Katson limejuustokakunpalaani, jonka vierellä lautasella on keltaista sosetta. Ruokailuväline on haarukka. Meilläpäin kakkua syödään lusikalla.

Kun isä syö pullaa niin hän rupeaa luontevasti tekemään hintavertailuja ja toteaa ettei tämä kahvila kyllä pärjää Lappeenrannan Teboilille. Tunnelmakin Teboililla on luontevampi ja lupsakkaampi. Minä katson isääni kuin eksoottista oliota enkä voi olla ihailematta hänen vapautunutta äänekkyyttään. Olen hilpeällä tavalla irti itsestäni mutta samalla äärettömän vaivautunut.

Nyt puhutaan pöydissä ruotsia. Tämäkin vielä. Katselen kivettyneenä kakunpalaani ja mietin että tämä minun on syötävä kun se kerran on maksettu. Muuten isäni rupeaa haukkumaan minua ja yhtään sellaista en nyt halua. Kuristava pala nousee kurkkuun ja kahvini jäähtyy. Äitini on nyrpeä ja yrittää käyttäytyä kuin hienon kahvilassa kävijän kuuluisi. Hän näyttää vaivautuneelta maalaiselta. Tykkimäki olisi paremmin meitä varten, mutta minä en enää ole pieni lapsi.

Katson ympärilläni ja minun on tunnustettava, että minulla kirjallinen sivistys on paremmin hallussa kuin hienostunut tapakulttuuri. Kolme metriä korkean ikkunan verhotangon yksi koristenuppi painaa enemmän kuin meidän pöytähopeat yhteensä. Mitkä pöytähopeat? Sitten aikuisena minun pitää oppia käyttäytymään tällaisissa paikoissa niin kuin ne olisivat kuuluneet elämänpiiriini aina. Miten tulen toimeen takautuvan häpeän kanssa? Nyt minun on ensi tilassa lainattava kirjastosta Matti Klingenin painetut päiväkirjat. Joudun oppimaan tämän maailman nollasta ja luotava itseni alusta. Toisaalta, kun synnytän itseni ilman ennakkokäsityksiä ja ehdollistumia, niin olen täydellisen vapaa. Tämä salonkileijona tulee panemaan maailman polvilleen.

Uusi luku: Kevätikävä

Minulla on ikävä nuoruutta, koska synnyin vanhana. En koe sitä jännitystä, mitä kuuluu siihen että keksii työt. Minä olen sosiaalisesti lapsi ja älyllisesti aikuisempi kuin aikuiset, toisaalta alati murrosvaihetta elävä poikkeusihminen. Silloin kun muut tulevat vakiintumaan ja aivokuolema tulee valtaamaan alaa, niin minä tulen säilyttämään uteliaisuuden ja liikkeen ajattelussani ja olemuksessani, mutta miksi, toisaalta, iloita toisten ihmisten tulevasta onnettomuudesta? Ei se ole kovin jaloa, eivätkä sitä paitsi kaukana tulevaisuudessa siintävät voitot poista tämän päivän osattomuutta ja ikävää. Halu näyttää maailmalle pitäisi kummuta muualta kuin kostonhalusta ja katkeruudesta. Kun tämän oivaltaa, oivaltaa, että vastaus yhteiskunnallisiin ja ihmisten välisiin ongelmiin, on sosialismi.

Olen ilmoittautunut lukioon vaikka koulu ei sinällään kiinnosta yhtään. Ammattikoululaisten kaveriporukoita on kuitenkin viisasta vältellä.

Tämä kaupungilla tarpominen tuntuu mielettömältä kun ainoa kiinnike on oma perhe. Aina äiti kysyy että minne olet menossa kun lähdet ovesta ulos. Hän voi kysyä sen täysin viattomasti ja vaila taka-ajatuksia, koska en ole koskaan menossa tekemään mitään mitä hänellä olisi aihetta vastustaa. Onko tällainen edes normaalia ja tervettä nuoruutta. Olen sopeutunut ja sopeutumaton yhtä aikaa. Jos olisin oma holhoajani, antaisin rahaa kielteisistä wilmamerkinnöistä. Muille tulee aikuisiän diabetes ja minulle aikuisiän murrosikä. Tätä pelkään jo etukäteen.

Tämän kaupungin ikuinen luuserijengi Saipa pärjää tänä vuonna playoffseissa. Miten se minuun liittyy? Pitäisikö minun mennä jäähallille kuuntelemaan kannattajien mölinää? Luultavasti ottaisin etäisyyttä tapahtumiin ja ottaisin oteluun sosiologisen otteen. Voi, kunpa pystyisin kokemaan jotakin "an sich", ja yhdessä muiden kanssa. Yksinäisyys masentaa.

Yhdysvaltalainen toisinajattelija Noam Chomsky on sanonut että politiikan ongelmanasetteluiden kokonaisvaltainen ymmärtäminen ei ole sen kompleksisempää kuin perehtyneisyys urheiluun. Kun tavalliset ihmiset soittavat radioasemille ja selittävät ja tulkitsevat sitä psykologista sodankäyntiä, ja kaikkia muita vaikuttimia, jotka ympäröivät jotain tiettyä ottelua, niin huomaa, että kyse on verraten korkeatasoisesta älyllisestä toiminnasta. Ihmiset tietävät ällistyttävän paljon. Kyky analyttisyyteen on huomattava.

Korkeatasoinen penkkiurheilukulttuuri saattaa olla sen seurausta, että ihmiset valitsevat kiinnostuksenkohteensa omien mielihalujensa mukaan. Talous- ja muu liberalismi tietysti vaatii, että tätä pitää kunnioittaa. Toinen asia on sitten se, että vallanpitäjät pitävät huolta, ettei politiikasta tule, tai saa tulla, suurelle yleisölle palkitsevaa kokemusta. Poliitiikan eliitti ei pane pahakseen sitä, että sen toimia katsotaan inhoten. Tämä antaa sille itse asiassa työrauhan. Liberalismi nykymuodossa johtaa autokratiaan ja harvainvaltaan. Tunnen itsekin luonnollisena impulssina halun keskittyä analysoimaan vaikka Saipan puolustuksen ja maalivahtipelin heikkouksia ja vahvuuksia, silloin kun järjelläni näen että politiikalla ei pääse mihinkään. Ei minulla ole oikeutta äänestää mutta ei sekään merkitse mitään.

On tietenkin jännittävä ajatella että baarissa tai kotona olutta juoden valppaasti television jalkapallo-ottelua seuraava tyyppi on kaiken kaikkiaan suurempi älyllinen auktoriteetti kuin Henry Kissinger. Vapaissa demokratioissa saa ajatella niin kuin huvittaa, mutta politiikan huipputasoilla synnytetään doktriineita, dogmeja ja liturgioita joita pitkin uraportaat menevät kohti vaikutusvaltaa. Käytännössä näitä ei ohiteta.

Tällaisten sulkeisjärjestelmien ja kehäpäätelmien päässä on sitten sellainen katastrofaalinen ”intellektuelli” kuin Kissinger.

Ihmisten kulttuurinen muisti on kovin lyhyt ja politiikan avaintekijät unohtuvat nopeasti kun tulee korvaavia vallanpitäjiä. Voi olla vaikeata uskoa, mutta Henry Kissinger oli toisen maailmansodan jälkeisen ajan Amerikan J. V. Snellman. Kissinger oli politiikan täytöntöön panija joka tavoitteli ulkopuolisen filosofin ja arvottajan auraa. Systeemi-intellektuelli joka vaikutti monen hallinnon takapiruna. J. Edgar Hoover on vielä vähemmän intellektuelli kuin K ja joku Karl Rove on pelkästään Georg W. Bushin hallinnon ideologi, joka unohtuu kun hallinto vaihtuu. Kissinger on hänkin unohtunut modernista mediasta, kun narsistiset uuskonservatiivit ovat halunneet ottaa paikan auringosta, mutta hänen kieroutunut perintönsä elää, näin väittäisin.

”Mistä sie tulet” kysyy äitini iloisena, kun tulen ulko-ovesta sisään. Haluaisin sanoa että mitä se sinulle kuuluu mutta sanonkin että ”kävin kaupungilla ottamassa heroinifixit”. ”Voi kauheeta, ku sie oot äidin kullamuru”. Kiristelen ensin hampaitani, mutta rupean sitten nauramaan. ”Mie laitan kahvit ja balkanmakkaravoileivät” sanoo äitini, ja minä olen onnellinen.

Selailen puolihuolimattomasti vanhoja Seitsemän päivää- lehtiä, vanhempani kuuluvat tämän julkaisun tilaajakuntaan, ja silmiini osuu kuva Marika Fingerroosista, jonka kasvot ovat turvoksissa. Kuvateksti viittaa parisuhdeväkivaltaan. Hän on kuitenkin sonnustautunut bikineihin ja yrittää näyttää viettelevältä. Tämä tekee kuvan viestistä ristiriitaisen, jopa irvokkaan. Minä juon kahviani ja tulen ajatelleeksi Mathias Rosenlundin uutta kirjaa Vaskivuorentie 20, jonka tilasin kirjastosta. Tuntuu että tänä päivänä on yhtä raskasta saada leipä sivistyksellä ja kirjoittamisella kuin sillä, että kauppa omia vaihtuvia sukupuolisuhteitaan. Nämä keinot ovat juuri niin jaloja ja ansaitsevat sen arvostuksen, kuin mitä ne menevät kaupaksi.

Rosenlundin kirja herättää huolestuneisuutta minussa. Tässähän piirtyy kuva siitä, että jokapäiväinen toimeentulon hankinta ei ole helppo ja itsestään selvä asia, niin kuin se minun elämässäni tähän saakka on ollut. Hajamielisyyspäissäni en ole tullut ajatelleeksi työn ja toimeentulon aspektia tulevaisuudensuunnitelmissani. Vanhemmillani on itsestään selvä ja kunnollinen työmoraali eikä mielikuvitusta tuhlailevaan elämäntyylisiin. Vanhempani ja minä olemme neuvottomia säästötiliemme kanssa. Asiat voivat olla minulla toisin, sitten kun minun pitää tulla toimeen omillani.

Vaskivuorentie 20 on hieno kirja siitä että sen poliittisuus on pakotonta niin kuin poliittisuus fiktiossa sisäisen olemuksensa kautta aina on. Näin vaikka kirja on dokumentti. Nykyään epäpoliittisuus on kirjailijoilla muodissa ja politiikka koetaan väenvänkäiseksi ja tekemällä tehdyksi. Oikeastaan asiantila on päinvastoin. Sellainen fiktio, joka on antiseptisesti tyhjiöpakattu siten, että se on irrallaan sosiaalisista olosuhteista, on täysin keinotekoisia. Draaman voi vain teeskennellysti kiinnittää sellaiseen diegeettiseen tilaan, jossa muka ei ole oletettujen ja vallitsevien käsitysten kokonaisuutta, jota kutsutaan ideologiaksi. Näin on klassisessa kirjallisuudessa ja näin on nyt.

Parasta Rosenlundin kirjassa on se deprivaaation kuvaus, kun kirjailija joutuu hienoilla kulttuuri-illallisilla syömään Elitessä. Vaikka päähenkilölle vakuutellaan että järjestäjä maksaa ruoan, niin köyhän ihmisen sisäinen synnintunto tietää, että tätä ei voi pitää täysin varmana. Ja näin kun kerrankin pääsisi nauttimaan hyvästä ruoasta. Rosenlund joutuu miettimään, että josko on joku väärinymmärrys tapahtunut ja jokaisen on sittenkin maksettava oma ruokansa. Rosenlundin kollegoille ja keskustelukumppaneille tämä

mahdollisuus olisi yhdentekevä bagatelli, mutta päähenkilölle karmaiseva potentiaalinen nöyryytys. Voi oikein tuntea hänen vatsaväänteensä, kun hän illallisilla keskustelee jostain korkealentoisesta.

Isäni on tullut lenkiltä ja hän sanoo, että minun olisi hyvä mennä kesätöihin. Hän voi täksi tai seuraavaksi kesäksi järjestää paikan minulle siitä maansiirtofirmasta, jossa hän on työnjohtajana. Minulla alkaa kurkkua kuristaa, kun isäni sanoo, että minun olisi hyvä totuttautua töihin.

Älykkönä olen selvästi vasemmalle kallellaan mutta se olisi kyllä kauhun paikka, jos joutuisin oikeiden työläisten kanssa tekemisiin ja olisin pakotettu viettämään aikaani heidän kanssaan. Tässä pitäisi nyt keksiä jotakin, että välttäisi tämän orastavana siintävän katastrofin. Vähän omatuntoani viiltää se, että pidän itseäni hienompana ihmisenä kuin ne, jotka joutuvat taloudellisesta pakosta suorittamaan ikävät, likaiset ja epäsuositut työt. Toisaalta vanhakantaisen sivistysporvariston kansaromantiikka oli vielä naiivimpaa ja tyhempää. Martti Haaviolekin oli esitelty autenttinen kalevalainen runonlaulaja, ja kun hän oli kuunnellut tämän runonlaulajan kaameata örinää ja mongerrusta, niin hän oli ruvennut järkytyksestä itkemään. Minun illuusiottomuuteni on tarkkanäköisyyttä.

Vasemmistolainen kansaromantiikka kuuluu menneeseen aikaan. Meidän aikamme on masentavallakin tavalla illuusioton mutta tarkkanäköisyys on tämän päivän zeitgeistin ansio, tyrmäävä kyynisyys saman asian kääntöpuoli. Keskiluokkaisen vasemmistoälykön maailmankuva on kaikkein kauimpana suomalaisen perusduunarin mielenmaisemasta. Näin oli ennenkin mutta nykyään ei kuvitella muuta. Tietysti voi olla niinkin, että kun aikakausi painuu mailleen ja minervan pöllö aloittaa lentonsa, niin tämän päivän tarkkanäköisyys näyttäytyy b-filminä, ja on vitsien aihe.

On luonnollista, ettei sivistys maistu työtä tekeväälle ihmiselle, koska se ei tuo mitään taloudellista lisäarvoa. Tieto tiedon vuoksi on mahdoton aksiooma silloin kun aineellinen kulttuuri jyrää, eikä sellainen suvereeni tiedollinen taso ole realistisesti saavutettavissa, missä aineelliset arvot muuttuvat yhdentekeviksi. Käytännössä kaikki pyrkimykset työväen sivistämiseksi johtavat torjuntaan ja vievät kohti oikeistopopulismia.

Ihminen on jo keksinyt koneen joka voittaa ihmisen itsensä shakissa. Tämä on jo vanha uutinen mutta karmaisevalla tavalla mielenkiintoisempi kysymys on se, jos ihminen kekseliäisyydessään kykenee keksimään keksijäkoneen joka on ihmistä älykkäämpi. Tällöin tämä kone keksii itseään älykkäämmän koneen joka keksii itseään älykkäämmän koneen... Ja näin eksponentiaalisesti. Ei välttämättä äärettömyyteen asti, koska aina tulee joku raja vastaan. Kuitenkin tällainen konetietoisuus menee todella kauas inhimillisen tiedon horisontin tuolle puolen.

Tällaisen konetietoisuuden piirissä syntyy sitten kulttuurielämää, joka saa Shakespearen näyttämään vessakirjallisuudelta. Mozartin musiikkikaan ei ole mitään. Tässä uudessa koneyhteiskunnassa proletaari- ja ruputietoisuusyksiköt kertovat kahvitauoillaan puujalkavitsejä, jonka aihe on naurettava inhimillinen kategoria nimeltään sielu. Kun Jumala loi ateistin, hän tuomitsi itsensä kuolemaan. Kaikkivoipaisuus paljastui harhaksi.

074

MABKO REIMAN

Syyskauden tapahtumia

Iltaohjelmat keski- ja lauantai- klo: 16-19

- 5.11. Levyraati
- 12.11. Lautapeli
- 19.11. Kännykkä haltuun
- 26.11. Studia Generalia
klo 17.30-19.30 poma-
talolla
- 3.12. Pikkujoulut
- 10.12. Leffa ilta (Hömppä
☺)
- 17.12. Joululaulustelut

Mielenterveys-
seminaari
Loviisassa
17.11.14
klo 12.30 –
16.00
(Bussikyydit
klubilta)

Bonapetit-
ryhmä
perjantaisin
klo:14:15
7.11. ja 5.12.

Itsenäisyyspäivän
juhlintaa
5.12.

Joululounas
Klubitalolla
24.12.14 klo
9.00 – 13.00

Uuden vuoden
aattona Klubilla
mm. tinanvalantaa
avoinna klo 8-16

Klubi kiinni 25.-26.12.2014,
1.1.2015

Suurin osa Klubitalon ryhmistä ja
ohjelmista on jäsenille ilmaisia.
Muutamissa on pieni omavastuu
maksu

Viikko-ohjelmaa:

- Keittiökokous joka maanantai
klo: 14:30
 - Toimistokokous parittomat viikot klo:
10:00
 - Viikkokokous joka ti klo 14:30
 - Saksankielen ryhmä joka
ke klo: 10:00
 - ATK-ryhmä alkaa 13.11.
 - Luovuus- ja taideryhmä joka torstai
klo:15:00
- Kerran kuukaudessa:
- Standardiryhmä ke klo:14:00
12.11., 10.12.
 - Kasvisruokaryhmä ke klo:14:00
12.11., 26.11., 10.12.
 - Sämpylätalkoot to klo: 9:30
6.11 ja 4.12
 - Jäsenviikko klo: 14:00
5.11 ja 3.12
 - ST-kokouksia pidetään sovituksi

Klubitaloon tutustuminen:

Jäsentutustajat jokaisen
kuukauden ensimmäisenä
maanantaina klo: 13:15

Opiskelijat jokaisen kuukauden
toisena maanantaina
klo : 13:15

MUISTAKAA ILMOITTAUTUA!

**Vuoden 2014
Valopilkku
äänestys on
käynnissä tule
äänestämään
Klubille**

**Sunnuntaina 16.11 klo 18.00
Porvoon torilla, joulukuusen
äärellä. Muistohetki
itsemurhan tehneille ja
heidän lähimmäisille**

**Jäsentyytyväisyyskysely 2014
on käynnissä tule Klubitalolle
täyttämään lomake ja
vaikuta toimintaan**

**Heavy Mental Christmas
Rock´n Roll Show!
Ilmoittaudu klubilla
15.11.mennessä.**

**9.12.2014 lähtö n. klo
18.00 Liput 10€/hlö**

Porvoon Klubitalo

Kaivokatu 37

06100

Porvoo

Borgå Klubbhus

Brunnsgatan 37

06100

Borgå

Keittiö: 040-1366276 :Köket

Respa: 040-8219585 :Reception

Toimisto:040-1366277 :Byrå

posti@porvoonklubitalo.org

www.porvoonklubitalo.org

Itä-Uudenmaan sosiaalipsykiatrinen yhdistys ry
Socialpsykiatriska föreningen i Östra-Nyland rf

